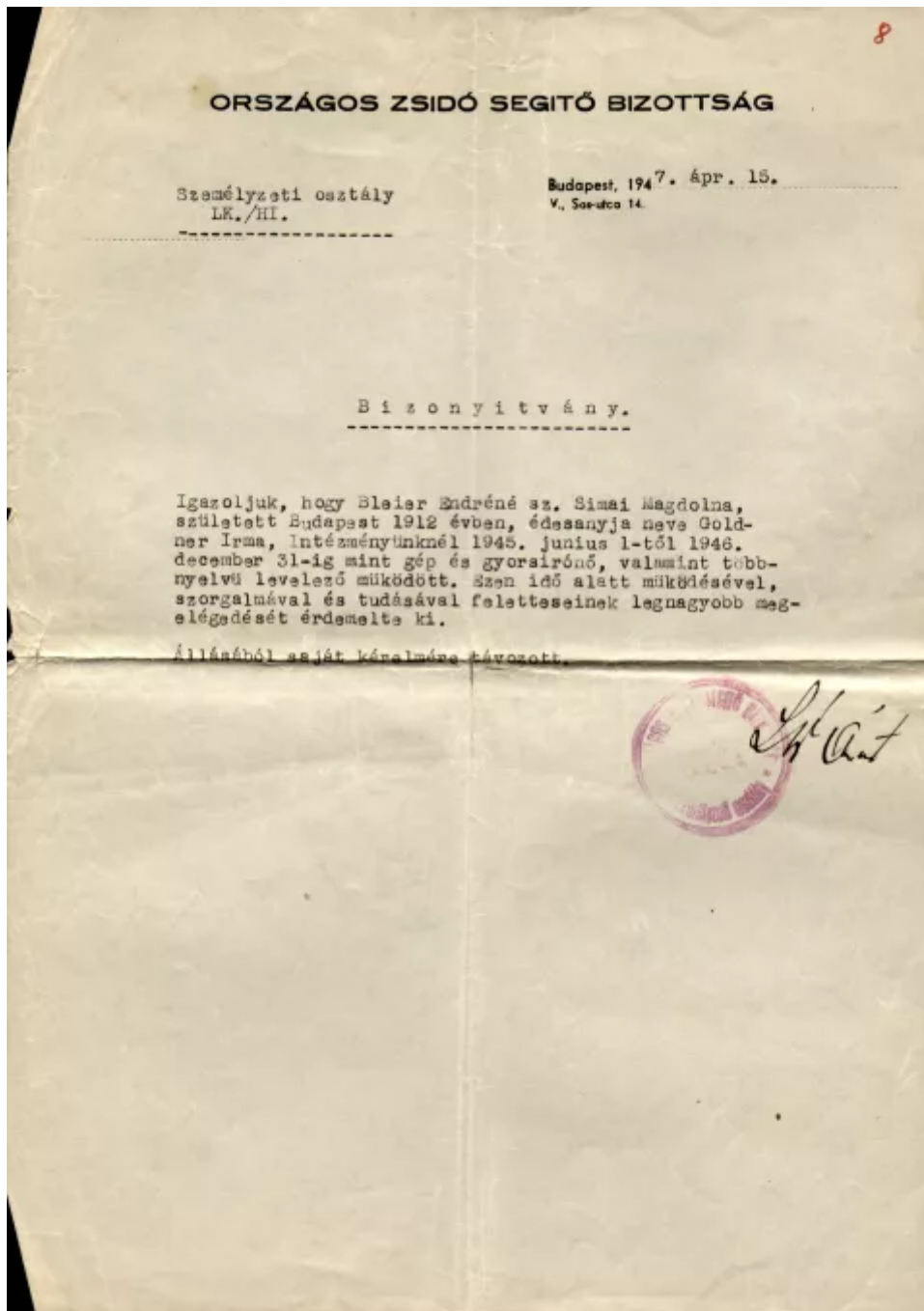

Bleier Endréné Munkahelyi Igazolása

Ezt a munkahelyi igazolást a nővérem, Magda kapta az Országos Zsidó Segítő Bizottságtól, valószínűleg egy későbbi állás elnyeréséhez. 1945-ben, amikor hazajöttem a koncentrációs táborból, a nővérem segítségével én is itt helyezkedtem el mint szociális munkás. Amikor felvétel volt a Jointnál a Bethlen téren, akkor megkérdezte a testvérem, hogy én is jöhetnék-e, és szívesen fogadtak. A szociális osztályon dolgoztam, nagyon jó, baráti környezet volt ott, hiszen akkor mindenki nagyon lelkes volt, és mindenki annyira figyelt a másokra, mindenki érezte, hogy rendkívüli időket élünk. Családgondozó lettem, a Pozsonyi út és környéke tartozott hozzám. Csupa idős, gettóból visszakerült emberrel kerültem össze, vagy akik deportálásból jöttek vissza, majdnem mindnyájan sürgős segítségre szorultak. Hiába voltak köztük fiatalok, nemigen tudtak dolgozni. Ezek nagyon-nagyon lehangoló esetek voltak, mert mivel állt szemben az ember? Meg kellett hallgatni az embereket, és ha nem is vigaszt, de egy kis reménységet nyújtani azoknak, akik

elhalt hozzátartozóik után, eltűnt pénzük vagy vagyonuk miatt sírtak. És ez elég szomorú volt, talán jobb lett volna mással foglalkozni. Budapest felszabadulásakor anyukám és a nővérem visszakерült Budáról Pestre. A lakáson kívül nem is volt nekünk vagyonunk. Volt talán perzsaszőnyeg és egy pár kisebb dolog, amit ma is őrzök, de hogy hogyan maradtak meg, soha nem beszéltünk róla. Azt sem tudom például, hogy le volt-e zárva a lakás, vagy volt-e benne valaki. Biztos, hogy volt róla szó, de erre már nem emlékszem. Még a KISOK-pályán voltunk, amikor az egyik, velünk lévő ismerősöm vőlegénye, gróf Teleki Kamill elbűjtatta anyukámat és a testvéremet. Úgy számolom, hogy Budapest felszabadulásáig olyan négy hónapot tölthettek ott. Úgy gondolom, a szomszédok vigyáztak a lakásra, mert akkor már zsidók nem voltak a házban. Nem bombáztak le bennünket, nem hordták szét a lakást, ilyen értelemben szerencsénk volt.